

have disse Lovforslag betragtede som Agitationforslag; han frabad sig, at man anvendte det Ord om dem og om Forslagsstillernes Hensigter, men det ærede Medlem tog i samme Øjeblik et Forbehold, han vilde ikke fraskrive sig Retten til at bruge disse Lovforslag for at agitere imod eller fremsætte sine Tanker om Forsvarsordningen i Befolkningen, lige saa lidt som han vilde fraskrive sig og sit Parti Retten til at gøre, hvad de kunde ved næste Valg for at faa omstyrtet den nuværende Forsvarsordning. Ved disse Udtalelser fik man tilstrækkelig klart at vide, hvad der var det ærede Medlems og hans Partis Hensigt, bortset fra den Bihensigt, at det ærede Medlem og hans Parti vilde komme Partiets Bundsforvante i Forkøbet. Det gjorde de nemlig ved at fremsætte disse Forslag nu. Ved anden Behandling af Finansloven pleje baade det radikale Venstre og Socialdemokratiet at stille Forslag om en hel Del Nedsættelser paa Finansloven. Tidligere har det været forbeholdt Socialdemokraterne, men i Fjor kom de Radikale ogsaa med, og nu ere de komne Socialdemokraterne i Forkøbet. Dette lille Træk kan maaske have sin Betydning mellem Vennerne, overfor os, tror jeg, det kan være ret lige-gyldigt.

Men det ærede Medlems Hensigt er aabenbart at virke for en Omstyrtning af Forsvarsordningen ved Valget i 1913. Der er ikke et Medlem her i Salen, der er i Tvivl om, at det er Hovedhensigten med dette Forslag, saa kunde de Herrer tale saa kønt, de ville, om Besparelse. De kunne tale saa kønt, de ville, om, at disse Ting kunne undværes, og om, at den Ordning, vi gennemførte i 1909, var der ingen Plan i. Men jeg gad nu vide, om det ærede Medlem vil paastaa, at der var mere Plan i den Forsvarsordning, han fremsatte i 1909. Jeg tror ikke, han vil faa ret mange til at indrømme, at der var det. Men vilde det ærede Medlem virkelig den Gang have medvirket til, at der blev Plan i den Ordning, vi stod i Begreb med at gennemføre? Saa burde han den Gang have stillet sin Sagkundskab til vor Tjeneste og hjulpet med til at fjerne de Hindringer, som han mente, der skulde fjernes, saa vi kunde faa noget, der efter hans Mening var bedre. Det kunde jo være, at det var sket saaledes. Var der foregaaet et saadant Samarbejde, vilde man, uanset at de Herrer i Grunden ville noget helt andet end vi, have taget Hensyn til deres

Synsmaade ogsaa. Derom er der ingen Tvivl.

Jeg skal for øvrigt ikke følge det ærede Medlem i hans lange, saglige Begrundelse. Jeg risikerer ganske vist at faa en Omtale i Lighed med den, han udtalte til den højtærede Forsvarsminister, og som han saa rigelig deler ud, naar Lejlighed dertil gives. Jeg skal dog ikke lade mig friste til at gaa ind paa det ærede Medlems Paastande. Jeg skal kun anholde et Par af dem, fordi de karakterisere hans Begrundelse. Det ærede Medlem, som har saa travlt med at løbe rundt, medens andre tale, men som gerne vil, at vi skulle høre paa ham, sagde blandt andet — i alt Fald fik man det Indtryk —, at hvis man ikke byggede Masnedø-Fortet, kunde fjendtlige Skibe sejle ind i Smaalandsvandet og forhindre, at der kom Mandskab over fra Lolland og Falster. Men jeg synes, han fremstillede Tilstanden som endnu værre, hvis vi byggede det. I den Forbindelse sagde han nemlig, at hvis vi tænkte os, at en fjendtlig Magt — han pegede paa Tyskland — vilde forhindre en Mobilisering paa Lolland-Falster, var det nok, om man kastede 400—500 Mand i Land ved Gedser; de skulde nok forhindre, at Mandskabet kom over paa Sjælland. Men det er dog sikkert, at saaledes vil det ikke gaa. Fra Gedser til Orehoved er der et Par Dages March. Selv om man bruger de Midler, der staa til Raadighed — Jernbanen faar man sikkert ikke Lov til at bruge —, og skaffer sig Køretøjer, vil Marchen fra Gedser til Orehoved tage mindst en Dag og det meste af den anden med. Og sikkert vil ogsaa Garnisonen fra Vordingborg snakke en lille Smule med. Der skal en større Styrke til at forhindre Mobiliseringen og længere Tid, saa lang Tid, at man faktisk ikke kan forhindre i alt Fald det meste af Mandskabet fra Falster i at komme over. Af den Art er det ærede Medlems Argumentation.

Han talte ogsaa om, at det kunde ikke nytte, at vi havde den Flaadestation i Smaalandshavet, en Sømagt kunde hindre Adgangen dertil, saa at vi ikke kunde faa et eneste Skib derned. Det ærede Medlem ved jo, at vi i alt Fald altid have nogle Skibe til Raadighed, og jeg vil antage, at man altid vil være saa godt underrettet her i Landet, at man vil have nogle af dem liggende der, hvor der kan blive Brug for dem. Jeg skal, som sagt, ikke følge det ærede Medlem længere. Jeg kan i det hele slutte mig til, hvad den højtærede